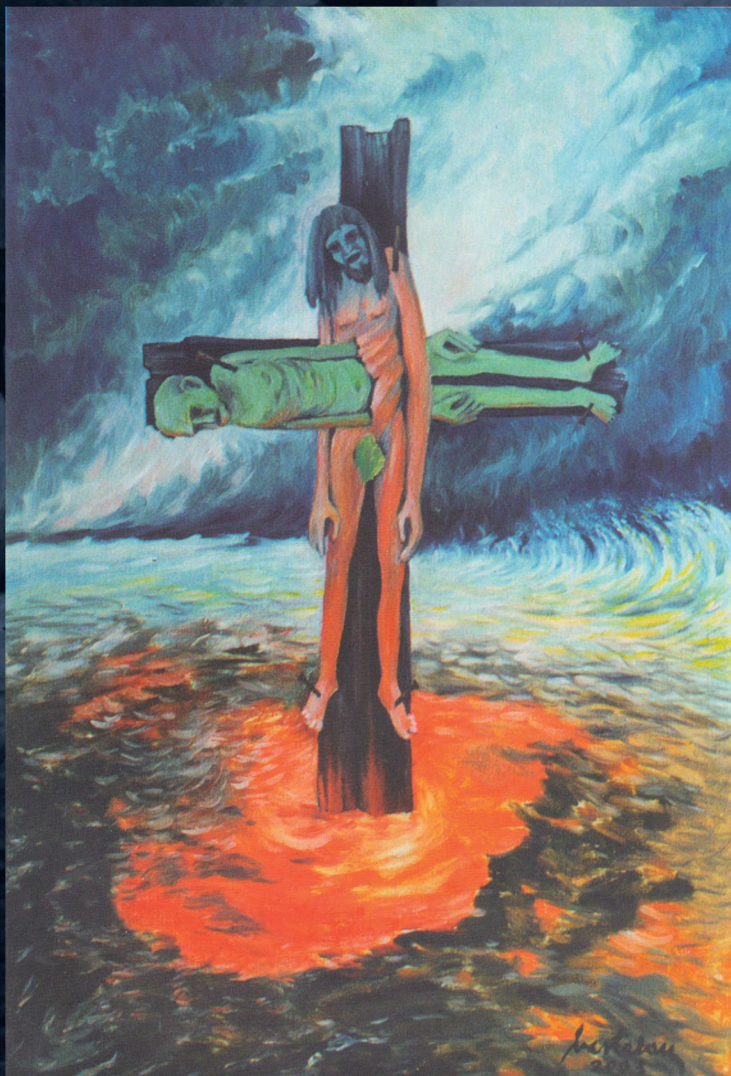

RENTSCHH PROSKA

MAGYAR KORPUSZ

RENTSCH PIROSKA
MAGYAR KORPUSZ

RENTSCH PIROSKA
Magyar Korpusz

RENTSCH PIROSKA

Magyar Korpusz

Hungarovox Kiadó
Budapest, 2019

Megjelent a 90. Ünnepi Könyvhétre

A borítót Bertalan Tivadar festménye felhasználásával
Pereszlényi Helga tervezte

© Rentsch Piroska, 2019

A Hungarovox Kiadó az 1795-ben alapított Magyar
Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja

ISBN 978-615-5743-86-3

Hungarovox Bt. • 1137 Budapest, Radnóti M. u. 11.
Telefon: 06-1-340-0859 • Mobil: 06-20-585-8212
www.hungarovox.hu • info@hungarovox.hu
Felelős kiadó: Kaiser László

Nyomda: Séd Kft. – www.sednyomda.hu
Felelős vezető: Dránovits Anna

*Ima értünk,
magyarokért*

Ima értünk, magyarokért

Mi Atyánk, ki a Mennyeekben vagy,
vedd szárnyaid alá a magyart!
Vedd szárnyaid alá, küldj neki békét,
békét, lobogójára tiszta eszmét.
Teremtsd meg fénylő csillagát,
kövezd ki igéddel az útját.
Szabadítsd meg, kérlek, a gonosztól,
a képmutató hamis szavaktól.
Áldd meg kenyerét, mindennapjait,
töröld el bűneit fojtó kínjait.
Mi Atyánk, ki a Mennyeekben vagy,
kérlek! Vedd szárnyaid alá a magyart!

Ámen

Egyszer én is hazatalálok

Kitárom ablakom a fény előtt
Arcomra mosoly s derű lép
Beengedem az áldott Napot – még...

De – egyszer én is hazatalálok
Állok majd a tágas udvarban
Nem hányódom többé viharban
Kocsonyás fényű hajnalban

Ha utolsót lobban a pillanat
S holtak nyomába lép a mozdulat
Mégfáradt képmásom szabadon
Jár-kelek az otthoni szántáson

Ám ma még vagyok – létezem
Arcom a fénnel vértetem
Fa fű virág sorsa képzeletem
S áldom a mindenkori napot

Szeretnék hinni, Uram!

Szeretnék hinni, Uram!
Csodákban, bármiben, ami: – Van.
Tudatlanul – felszabadultan
megmártózni a csoda – habjaiban.

Szeretnék örülni, Uram!
Gyermekeként örülni, Uram!
Tudatlanul – felszabadultan
elbújni az öröm lombjaiban.

Szeretnék sírni, Uram!
Gyermekeként sírni, Uram!
Gátlások nélkül – toporzékolva,
ahogy csak gyermek tud, Uram!
Szeretnék hangot adni...
Szeretném kimondani...
De Te úgy is tudod, Uram...

Öregszem

Öregszem.
Romlik a látásom,
foszlik bőrkabátom,
hallásom is kódolva,
csönd mélyébe burkolva.
Öregszem.
Nem állok már létrára:
sem alsó,
sem felső fokára.
Azt hiszem, öregszem...
Mint parányi ökörszem
toporgok – de törekszem!
Hogy mire?
Mire eszembe jut,
már el is felejttem.
Úgy látszik,
valóban öregszem.

Adj erőt!

Továtűnt ifjúság – karolj át!
Adj erőt, hajolj a vállamra.
Karolj át – bátoríts újra és újra!

Ha lelkem megtorpanni látod,
vond körém örök ifjúságod.
Adj szárnyakat, szeretőt, bátorságot,
földi-koldusruhám ne szaggassák mások.

Járom az utam lucskos földi-gazon,
sötét hajamra ezüstöt szór az alkony.
Szeretném, ha lenne még áldott tavaszom!

Továtűnt ifjúság,
ne végy száanalomra! – Csak
adj erőt – hajolj a vállamra...

Már semmiben sem vagyok biztos...

Állat-módra csap le a koncra
Egymás zsigereit ingerelve
Morogva tiporja – Alázza...

Már semmiben sem vagyok biztos
Holott tegnap még – mint barátja
Keblét dagasztva kezeit rázta
Ma sárba kívánja – ha jobb nála

Már semmiben sem vagyok biztos
Aki jön – az megy – osztódik a kegy
Tudós és ostoba egyre megy...

Már semmiben sem vagyok biztos
A kor állítja így helyes
Így működik az egészséges
A körforgás – A kiválasztódás...

Már semmiben sem vagyok biztos...

Magyar Korpusz

Maradtunk
Harcoltunk
Fizettünk
Kapartunk
Adtunk is
Vettünk is
Holnapot
Híg jussot
Égtünk és
Égettünk
Nem lángot
Kanócot
Adódtak
Lépések
Helyzetek
Minekünk
De mindig
De mindig
Nélkülünk...

Könnyem, mint folyó...

Könnyem – mint folyó
messze áradó.
Ósrégi zuzmó.
Bűneim bánó
kongó harangszó.

Könnyem – mint folyó
messze áradó.
Nincs vigaszt adó,
nincs oly földi jó,
nincs egy hívó szó...

Lemorzsol az idő

Lemorzsol az idő
Bőrrömet gyűrkészi
Hajamat őszíti
Valómat föltépi
Fogaimat számolja
Mennyi még – Az annyi?

Morzsol bőszen az idő
Még – még – még – nem elég...
Nem ismerek magamra
A volt testi valómra
A kopás – mint köveken az ár
Percekből rovátkát csiszol már

Az idő nem kímél – Lám – Lám
Gondolataim is mások már
Más éltet és más altat
Lassan-lassan eljuttat oda
Hol nem zavar ránc – az ostoba
S végképp győz az idő vasfoga...

Az én Pusztám

Micsoda szépség
ez a végtelen térség!
Százágú kiváltság,
álmodó valóság.
Zümmögő szél sodorta
mesék birodalma.

Micsoda szépség
ez a végtelen kékség,
mely beborít mennyet,
fényesít anyaföldet,
pusztát elringató,
lelket simogató.

Micsoda szépség
e egyszerű népség!
Szívében róna ring,
lelke harangszót nyit,
ereiben múlt dobol,
s tűnt délibáb honol.

Micsoda szépség,
virágzó reménység!
Ha látom – álmodom.
Hon ringatta lelkem
bilincsből szabadul,
s mint tavaszi kert kivirul!

A példaképhez

Olyan leszek, mint Te? – esetleg
Emlékezet – ki emlékeztet? – vagy
Elmés álgépezet – Torzó? – vagy
Egy rég letűnt korhordozó?
Olvadó, csepegő íz-cseppek? – vagy
Halotti máglya – képzelet? – vagy
Legyek örökké égő kikelet? – ki felett
Az irgalom gyakorol türelmet?
Legyek olyan, mint Te – Lüktetés,
Parázsló posztumusz születés!

Én csak úgy...

Én csak azt akartam
Én csak úgy akartam
Én csak úgy – csakis úgy...
Én énem pusztai kút
Itatni vágyó – teli Hold
Idő kútágasán – álom valóságán
Vödröm mindig teli volt
Én mindig hangyamód...
Én most is bízva teszem
Jó szót teremtve – hiszem
Vert ablakszemekre
Gyámoltalan résekbe
Lehet hitet varázsolni a lelkekbe...

A hajnalból jöttem

A hajnalból jöttem
Pusztába születtem
Kéretlenül tettem
Nem várt vendég lettem
De nincs keserűség bennem
Hűvös ujjak érintették lelkem
Küzdővé téve barangoló létem

A hajnalból jöttem
Pusztába születtem
Sok év kopott el mellettem
Szárnyam már néha kelletlen
Egyre fáradtabban rebben
E kiszolgált küzdőtérben
A hiábavalóság huzatos börtönében

A hajnalból jöttem
A hajnallal megyek el
Egy holnap – mikor a Nap
Tűzlángban nyugszik értem
S csillagok parázsa
Mennyek varázsa leszen:
Éjfél után – a hajnali széllel...

Száznak a teleim

Hontalanok a tavaszaim
Szél tépte szét dalaim
Porába hulltak napjaim
Elmúltak büszke álmaim
Csíráatlanok reményeim
Lombhullató ősz-őszeim
Lapátra söprik éveim
Fakón telnek a nyaraim
Csontig fagynak a teleim...

Színekben élve...

Színekben élve nem török össze
A zöld utat mutat nekem
A vörös sétálni jön velem
A lila árnyalatait bontva
Lép velem bizalmas kapcsolatba
A sárga – mint emlékezet emlékeztet
A színek nem feleselnek
Nincs dráma – közöny
Ha betegség gyötör
Mellettem maradnak – virrasztanak
Vigyáz rám a kék is
Féltőn borul rám – mint az Ég is
Együtt indulunk a mába – a holnapba
Számukra nincs egyperces néma csönd
Ők nem múlnak el soha...

Várom – hogy virradjon!

Keresztútban álltam
Tovanéztem – vártam
Vártam – hogy az álom
Virradatra hozza – régi óhajtasom
Vártam – legyen végre vége
S legyen végre béke
E szenvedő világon
Még mindig álmodom s
Áldott békességben várom
Hogy a virradat ragyogjon
Hogy kikristályosodjon
A szavakra-tettekre
Termékenyítő harmat
Mint védőpajzs hulljon
Hogy kiváltságos eszmékre
Ujjongó varázs szálljon
S a tudatokban
Indulatoktól mentes
Talajra találjon!

Várom hogy virradjon...

Áldás lebeg, vibrál...

Áldás lebeg, vibrál...
Újra és újra pulzál.
Valami zsiborgás,
valami régi szép
valódi borzongás...
Árnyékból kibújó
őserő megtartás...
És világi vonzás...
Gyengéd marasztalás.
Valami zsiborgás...
Időtlen borzongás...
Valami régi odaadás,
gyengéd marasztalás.

Anyám arca dereng...
Áldásként remeg.
Csöndül a csönd
s én tudom,
nem hagy el a fény
míg ősök szelleme kísér.
Áldás lebeg, vibrál...
Újra és újra pulzál.
Fölöttem szívárvány lobog,
alattam a kor lépte kopog
és süt a Nap, süt a Nap!

Embernek születtem

Embernek születtem – mint annyian...
S remélem – nem hasztalan.
Néha felkap a Sors vad szele...
Néha ledob a nagy semmibe.

Hol csöndben lépek napjaimba,
hol tékozlón – lángba borulva,
tüzes szekéren imbolyogva,
utam mentén szikrákat szórva.

Hős nem vagyok – de büszke igen,
hisz velem van az Igaz Isten.
Embernek születtem, mint annyian
s remélem, nem hasztalan...

Mosolyokat varázsolnék!

Sóhajtásból szellő lennék
Puha gyolcsként simogatnék
Lennék patak – vize kék
Vándorszomjat oltanék

Vetés lennék – árpa, búza
Melengető Földanya
Alma lennék – nyári alma
Gyermekkorom vigasza

Fecske lennék röpdöső
Szárnyát bontó szitakötő
Útra való búfelejtő
Erőt gyűjtő őszelő

Zöld levél is lehetnék...
Csupasz ágra telepednék
Lennék mindig menedék
Mosolyokat varázsolnék!

Conny (2009)

Őszi eső vigyél haza – oda,
hol a Nap szivárvány-sugarú
s az akácvirág mézillatú...
Ős-szilvafa gyümölcsének hamvasodó
kékjébe harapni volna jó...

Őszi eső vigyél haza,
haza, hol réti virágok
hada szirmai bontogatja,
hol piros pipacs pironkodik,
ha a konkoly hozzábújik.

Őszi eső vigyél haza!
Eső mosta árkokba nőtt
gyermekkorom lábnyoma hív
kóborolni – mint egykoron,
álmodozni a szikvirág pázsiton.

Őszi eső vigyél haza,
haza, hol már jussom sincs...
Mégis vágyom – elvagyódom
szertelátni rónaságon,
tavaszt várni az akácon...

Mintha már

Mintha már...

Mintha már egyszer lettem volna...
Mintha már egyszer éltem volna...
S múltam lett volna életem volta,
örömöm keserű magva...
Mintha már itt is jártam volna...
Mintha már múltó itt-jártamban
is a káosz szája vicsorgott volna...
Mintha már akkor is szennyes szilánkok
vegyültek volna a csillagporba
s unott sírásók rögei döngtek koporsókra...
Mintha már egyszer Te, Ő és Mi
találkoztunk volna valahol,
hol fantomok csontváza vonszol...
Valahol térben és időben,
hol bátortalan léptek lépték
e Földet.
Most nyomukba lépek...
Mintha már egyszer... mintha már
itt is jártam volna – s ahogy lépek,
ismerősek az elhagyott képek...
Mögöttem, előttem élesre fent
illúziót lengetnek a szelek...

Keresem magamat

Keresem magamat
Óseim árnyékát
Járom körbe-körbe
Óseim tájékát
A génjeimben erjedő pusztát

Keresem magamat
Ósi földnek lányát
Rejtőzködő világnak világát
Egykori gyermeket – a gyermeket
Ki – mint minden gyermek
A fényre született

Keresem magamat
Rögök tengerében
Zöld fák sűrűjében
De mintha nem lennék
Csönd tapad rám
Súlyos nehezék...

Nem kímélt sorsom agyon

Nem kímélt sorsom agyon,
de múltam már szent-vagyon.
Nekem. – Enyém nagyon.

Persze bűnöm is vagyon.
Bűn, mi irgalomra vár,
hisz nincs nélküle ember,
ki e rögzös Földön jár.

Mert élni idelent – csak
jónak lenni nem lehet.
Jöttek szép és zord napok
volt, hogy hitem is elhagyott...

Majd újra rám talált,
kegyesen ölébe zárt.
S áldva napjaimat
vezérel, élteti szolgáját...

Látva – látom

Éjjel is, nappal is látva-látom...
Időgyolcsába burkolva korom,
mint hatalmas égi-madár
szárnyaival teríti ablakom.

Éjjel is, nappal is látva-látom
víznek csillogását az Óceánon.
És látom a napsütötte tájon
réges-rég volt delet a láthatáron.
Kúszik, kapaszkodik a kútágason.

Nappal is látom, éji-csillagtáncom
örvénylő szikrákat szór a parázson.
Hold udvarában sistergő múlásom...
Felhő árnyékában hullócsillagom...

Éjjel is, nappal is látom bolyongásom.
Látom vergődését zord kősziklákon.
Szomjúság-dagállyal fedve pillantásom,
érzem: időm és árnyékom
imbolygó cimbalom...

Csak késhegynyi már az idő!

Csak késhegynyi már az idő!
A pillanat gyilkolni is kész.
Eltelt – érzem letelt. A semmit érzem.
Szűk már a mérő – gyenge az erő.

Már nincs merész gondolat,
mi velem haladhat.
Fogy az előre,
létem verőcre ki-kihagy.

Csak késhegynyi már az idő!
Arcomon a mindenség táncol,
ráncaimmal a csillagokhoz láncol.
Szűk már a mérő – gyenge az erő.

Már nem hat rám a holnap vágója,
az idő kapuja már nem nyílik tágra.
Lassan a végtelen lesz a részem.
Létem elenyészlik a rögökben.

Elmúlt karácsonyi hajnalok

Szél hátán betyárosan száguld a hideg.
Ajtókat zörget, melegre vágyik, didereg.

Apró üvegszemek nézik a hajnalt,
jégkristályokat áldozva a fagynak.

A kémények már lágy-selymet füstölnek
melegséget hozó ünnepköszöntőnek.

Csendet szítál a karácsonyi kikelet.
Békességre int ébredő lelkeket.

A tegnap gondja is mintha még aludna
s a mai sem riadt még bosszankodva.

Alant a magok is békésen pihennek,
zúzmarás takaró védi a lelkeket.

Fönt a csillagok még álmukon tűnődnek,
vetett ágyukon, égi szállásukon szenderegnek.

Az öreg Hajnalcsillag őrzi álmukat
s mutat utat a Szent Virradatnak...

A Hold könnyei peregnek...

A Hold könnyei peregnek éjszakáimra.
Vakító fehér fénye vetül álmaimra.
Múlóban az árnyak – de még várnak.
Még bírom.
Mint ahogy a sziklák bírják – állják
a tenger nem szűnő ostromát.
Reggelente még gyönyörködöm,
ahogyan a Nap fénye, csillogása
felkúszik a gyenge fűszálon.
Még van közöm.
De látom lépésről, lépésre
árnyékom nyomába vész
maroknyi fogyó fagyöngyöm...

Fohász

Ha bizonytalanság gyötör
Ha az öröm sem igazán öröm
Ha úgy érzem – hogy csak vagyok
Segítsetek nekem angyalok!

Ha szaggat rángat az élet
Ha vállamra ülnek az évek
Ha úgy érzem – hogy csak vagyok
Segítsetek nekem angyalok!

Ha nincs senki kihez szólhatnék
Ha durván nyújt kezet a jelenlét
Ha úgy érzem – hogy csak vagyok
Segítsetek nekem angyalok!

Ha hitemben olykor eltévedek
Ha bizalmat hiába remélek
Ha úgy érzem hogy csak vagyok
Segítsetek nekem angyalok!

Kár már vezekelni

Kár már vezekelni
Elveszett valami

A nappal ábrázata
Is mélyvízi éjszaka

Szánszálom emberen
Minden másodpercen

Elnehezült a létezés
Kettétört a nevetés

Elveszett valami
Kár már vezekelni...

Bőröndöm teli

Bőröndöm teli
Éveim száma
Jó-rossz hozama
Bőven kitölti

Idő-utazás
Jöves-menés
Hit-váramozás
Egyre fogy kevés

Bőröndöm teli
Időm határán
Túlra baktatván
Lesz – Ki megméri?

Vöröset vérzik a múltó idő...

Gyertyaláng pislákol az években.
A gyermekkor szétszórt rovátkái
életre kelnek az emlékezetben.
Vöröset vérzik a múltó idő...

Halkul a csönd – eszmélnek az évek.
Bűnök megbocsátásra ébrednek.
A csillagok is életre kelnek.
Dallá szelídül a nász – a szent-láz.

Gyertyaláng pislákol az években.
Arcok árkaiban fény rebben,
hamvadó lidércek e fényben.
Örök idők bújnak meg a csöndben.

Öreg szemek rejtett zugaiban
őstenger hulláma morajlik.
Halál rejlik minden virradatban,
míg nem a gyertyaláng lassan kialszik...

Mint a búzakéve

Aranylik a Nap – mint a búzakéve.
Óarany fénye a lét ereje.
Aranylik a Nap, bőröm simogatja,
lelkembe tüzet gyújt – hétágból koszorút,
lépteim nyomán pipacsot fakaszt,
izzó pipacsot – lángszínű parancsot.
Aranyló fénye szikrázó kéve.
Fürdöm a Napban – mint a búzakéve
s lassan, lassan megérek készre...

A katica hét pettye

A katica hét pettye
pontok játéka.
A katica hét pettye
bársonyos
páncéltudat.
A katica hét pettye
színes képeskönyv.
Lapjait pörgetve
bogárszárnyain
egy petty – két petty,
hat petty és hét,
szirmaira bomlik szét.
Mint virág – mint repülő virág...

Téli Duna

Borzong hangtalan borzong
Mélyébe rejti vágyait
Őserő dobbanásait
Tavaszköszöntő álmait
Szunnyadó csobbanásait
Borzong, hangtalan borzong
Jégtábláktól málhás árja
Mint vedlett igásló háta
A simogató Nap ölelését várja

Vagyok, aki vagyok

Vagyok „széplelkű mimóza”,
mondta egykor egy kolléga,
ki az ösztönös lényeket
sarokba szorítja...

Vagyok, aki vagyok,
ha mimóza, hát mimóza.
Nem bízom magam
holmi vontatóhajókra...

Bár tudom, így pályám göröngyös,
szabályellenesen göcsörtös.
Esélytelen az éppen jókor,
csíkokra szel a jelenkor
s nem leszek koszorús álszobor.

Vagyok, aki vagyok,
nem érdekelnek ama fellengzős nagyok.
Senki kedvéért nem hordok festett álarcot
akkor sem, ha mimóza lelkem miatt elbukok.

Vagyok, aki vagyok,
nem érdekelnek ama fellengzős nagyok,
kik egymás nyakába akasztják a medáliumot,
mint behódolt kutyára a koloncot.

Nem érdekelnek ama fellengzős nagyok.
Előbb vagy utóbb ők is elmúlnak,
mint ahogy én is elmúlok.
Az időre bízom – döntsön, ki vagyok.

Az ősz köde

Az ősz köde úgy hull a tájra,
mint szélroham hordta szürke por
egy kráter tátongó torkára.

Hull zsibbadtan ejtőző fákra,
álmosan bűvő bokrokra – hull
lomha mozdulatlanságukra.

Álmosan, szürkén ül a tájra.
Higanyos fényben botladozva
olvad bele az örök körforgásba.

Holdharmatban – Napfényporban

Holdharmatban – Napfényporban
gerinceken viaskodik rég
a meg nem született fény.
Csontváztafpú lopakodás
kopog a félhomályban.

Holdharmatban – Napfényporban
ólomszürke mocsarakban
elhamvad a türkiz-parázs...
Napfényre nőni becsapás!
Maszkban járnak az angyalok is.

Holdharmatban – Napfényporban
viaszos hullámtaraj zúz
életre – s visz halálra.
A félig telt idő mennydörög...
Lefelé húz az aranyrög!

Újra itt a tavasz

Újra itt a tavasz
Jött boldog biztatással
Napfénycsurgatással
Madárcsacsogással
S én balga emberi lény
Bakancsos földi tünemény
Mint sas madár – szállni vágyom
Keresztül a szivárványon

Jó volna elszállni
A mindenek fölött
Egyre csak repülni
Ég és Föld között
Hagyni kint – gondokat
Szűk hétköznapiakat
Víg szárnyra kelni
Örülni örülni...

Nincsenek nagyra törő álmaim

Nincsenek nagyra törő álmaim
A kukát sem én viszem ki
A kutyám se hagy nyomot
(Kutya híján kímélem a parki bokrot)
Nincs hát semmi fontos – Miről írjak?
Ezért vagy másért sírjak – Hogy –
Nem rám találnak a díjak?
Álmaim-vágyaim hát persze...
De a trágárságnak nálam nincs mersze
A szívet tiltja a kor szelleme – mondván
Nem más – mint egy véres húscsomó
Már nem versbe – fazékba való...
A hazáról írni sem való – mert
Az meg hitvány magyarkodó
Nincsenek nagyra törő álmaim
De ha még kérdezhetek:
Ékes versbetét helyett
Mivé vedlett a szó?

Áldásosztón

Áldásosztón virrad a Nap
Marokszám osztja a sugarakat
Először a fűszálak ébrednek
Csöndben – puhán ébrednek
Majd lomhán nyújtózkodnak a fák is
Lombjuk között bújócskát játszik
A fény – az örök ébredés

S míg imáját fütyöli a rigó
Felserken a többi lomblakó
Trillák szállnak – felröppenek
Énekelve áldást kérnek
Szárnyaik – mint Krisztus kezek
Ég-Föld között úgy lebegnek
Áldásosztón az embereknek...

Gyermekemnek

Tűzbe mártom tollam, csakhogy higgy nekem!
Az én erőm a Te erőd is, ha bízol bennem.
Csak őrizkedj a hamis prófétáktól,
a hazug kufároktól!
Kinek színezi a hajnal lángolóra az Eget
s a madarak kinek énekelnek, ha nem Neked?
Csak őrizkedj a hamis prófétáktól,
a hazug kufároktól!
Kinek az alkony hűs varázsa
a Nap forró izzása, ha nem Neked?
Csak őrizkedj a hamis prófétáktól,
a hazug kufároktól!
Kinek oszt Isten kegyelmet
s jeleket, ha nem Neked?
Csak őrizkedj a hamis prófétáktól,
a hazug kufároktól!
Tűzbe mártom tollam, csakhogy higgy,
higgy nekem. Az én erőm a Te erőd is,
ha bízol bennem!

Tavaszi

Szerelmes csillaghullás,
zendül a Földön a nász.
Kivirul a vadrózsa
s a pipacs piros bimbója.

Szerelmes csillaghullás,
zendül a Földön a nász,
ípiapacs egy-kettőre,
életvág hull a mezőkre.

Illat árad a kertekből,
szerelem a szívekből.
Szerelmes csillaghullás,
zendül a Földön a nász.

Nem jó a tavasz egyedül,
mikor a tücsök hegedül...
Szerelmes csillaghullás,
nincs szebb, mint a tavaszi nász!

Kötelet font körém az idő

Kötelet font körém az idő.
Rücskös, nyers, repedezett kötelet,
melyen verítékemben fürdenek a porszemek.
De ki tartja kezében a kötelet?

Ki gondozza, ki öntözi
a hús-szirmok bíbor virágát?
Ki érzi gyorsult lélegzetem fokát?
Ki követi vándorlásom nyomát?

Lüktető nedvet ki nyújt nekem?
Ki fogja ernyedte kezem – ha
repülni már képtelen testem
s itt állok állig fegyvertelen?

Távolba süppedt lábnyomok
emlékezetébe kiáltok!
Ki hallja meg csikorgó csontjaim
kereszt-üvöltését?

Sokkarú szörnyeteg

Sokkarú szörnyeteg
e földi környezet...
Veszélyes csápjai
mohón meredeznek.
Torkunkat tépik a szelek.
Kapaszkodik minden,
minden élő parány.
Ég fent a szivárvány!
Fűszálak hegyén
fagyos esőcseppek
mélán merengenek...
Torkunkat tépik a szelek...

Ülök a Duna-parton

Ülök a Duna-parton egy padon.
Köröttem a város – mint örök nő
szemérmetlenül ledér, lüktető,
míg fölöttem az Ég – mint oltárterítő...
Ülök a Duna-parton egy padon.
Napszíta üvegtáblák vibráló
forró látomása int a falakon.
A perc lobog – járása biztató...
Ülök a Duna-parton egy padon.
Poros hőséget szítál rám a lég.
Szellő roppan, lassan moccan,
remegőn éltetve Pestet és Budát
s ölelésükben az álmodó Dunát...

Elsárgult a nyár

Elsárgult a nyár.
Aranyló fénye messze jár.
Szél beszél – felleg is reng,
az éjszaka álomittas ablaka
későn dereng. – Ősz jön.
Ázik, fázik a védtelen végtelen.

Elsárgult a nyár.
Zord idő jó a nyomában
s megpihen a Természet
hatalmas Templomában.
Rész, egész szétbomlik, bágyadt
csupasz ágak siratják vágyaik.

Elsárgult a nyár.
Lomhán, fáradtan zihál.
Harang hangja is mintha fájna,
mintha örök árnyékba zuhanna.
Fűnek, fának homlokára
elmúlást fest az ősz varázsa.

Uram! Adj vidám órákat!

Uram! Adj vidám órákat!
Fényeket adj, száműzd az árnyakat.
Töröld le sírásunk könnyeit,
hogy ne kínozzanak bűneink.

Uram! Adj vidám órákat!
Fényeket adj, száműzd az árnyakat.
Hisz oly rövid az itt lét,
erősítsd meg lelkünknek hitét.
Fejünk fölött ott suhog a kasza...
Ha hinnénk, talán nem félnénk,
hogy mikor – s hogyan térünk „haza”.

Uram! Adj vidám órákat!
Fényeket adj, száműzd az árnyakat.
Építs szívünkben magadnak házat!
Hitedben tartsd meg szolgálodat.

Szülföldem

Ott túlhan...
a puszták ütőerén
a buckák nélküli
rónában születtem én.
Ott, hol nem látni
tengert és hegyet,
csak ölelkező
Eget és Földet.

Ott túlhan...
Égtájunk sivatagában
a szikvirágok őszi
birodalmában,
hol a délibáb
szemet megcsalva
kútágast emel
a messzi magasba.

Ott túlhan...
Hol a létezés
nehéz izzadság
szagában borongtak
éjek és nappalok,
ott, hol a nádtetőkre
jártak hálni a csillagok...

Csak káprázat

A Nap – csak káprázat
Az alkony – csak pillanat
Az est – csak árnyalat
Az éj – csak álomillat
Az ember – csak árnyalak.

A lég is – csak üres tó
A lehelet – is csak illó
A beszéd is – csak fölös szó
A hang is – csak hírmondó
Az élet is – csak fogódzó
Tünékeny illúzió...

Igazi purgatórium

Éhes halál ül vénáink mélyén
Öntelten hízik félelem bérén
Emészti a józan-ész határát
Sikolyra várva feni a kaszáját

Igazi tüzes purgatórium
Emberen belül az „univerzum”...

Helyzetkép

Lenni, vagy nem lenni?
Merni, vagy nem merni?
Enni, vagy nem enni?
Lenni, vagy nem lenni?

Élni, vagy nem élni?
Mit kellene tenni?
Menni, vagy nem menni?
Lenni, vagy nem lenni?

Menni, vagy maradni?
Lenni, vagy nem lenni?
A földi lábbeli
most véresen bábeli...

Menni, vagy nem menni?
Ősökön túllépni?
Gyökeret feltépni?
Lenni, vagy nem lenni
Már nemcsak költői...

Te csak dalolj!

Te csak dalolj!

Alkonyok tüzes szekeren
vágat a gond a véges végtelenén,
de Te csak dalolj!
Örvény számlálja a perceket,
áraszt kavargó tölciséreket,
de Te csak dalolj!
Dolgoznak ama malomkövek,
örölnek vért, szennyet és mennyet,
de Te csak dalolj!
Nyűtt évek csizmája kilyukad,
talpa válik, s utad elakad,
de Te csak dalolj!
Tüdő zihál, torok kiszikkad,
ideje jön a számadásnak,
de Te csak dalolj!
Történjen bármi – meg ne hajolj!
Zárd öklödbe sérelmed,
Te csak dalolj!

Ki szüli meg a gyermeket?

Horpadt szándékok,
horpadt ágyékok,
horpadt mellek...
Ki szüli meg nekünk a gyermeket?

Önző, szikár ölek
későn virágoznak...
Fogy a magyar. – Értünk
ki szüli meg a gyermeket?

Csak telik nap, nap után...

Gondozott park a belvárosban,
három pad a gondozott parkban.
Mint hajdan árva ágyrajárók,
járnak rá hálni hajléktalanok.
Kóborlók – szurtosak – szegények.
Immár civilizáltan éhesek...

Egy férfi – talán tíz éve már,
kezében megkopott biblia,
máskor zsírosan szétesett zsoltár,
lábánál szatyrokba csomagolva
lábadón lapul meg vagyona...
Gönceit fényesre koptatva
fesletten bár, mind magán hordja.
Tíz éve talán, hogy padra jár,
lehet idejét sem tudja már,
csak telik nap, nap után...
A pad széléről, mint ablakából
néha kihajol, kémlelgeti az eget,
szemmel tartja a fellegeket,
majd visszahúzódik a padnak
rácsos világába – élete,
léte üres bőségkosarába...
S csak telik nap, nap után.

Prédák

Préda a másik – préda a tárgy is
A költők is csak prédák
Igaz hitüket ássák poémák
Szűk körben csinált poéták.

Préda a másik – préda a tárgy is
Ágról szakadt vétó
Protestáló béklyó
Látszat hamis képe
Semmire sem jó.

Szánt, de nem vet az
Ki vihart arat
Csak préda marad
Mert port kavár – igaz
De nem gyomlál gazt...

Volt – van – nincs

Volt – van – nincs,
veszett ezernyi kincs.
Nincs, ki visszahozza,
mit veszített a haza.
Szava is – ha volt –
ha van – nincs.

Kilincs mögött a szú jár.
Bezárta magát a magány.
Bámész árnyék nézi bőrét
s pőréét mutat a sötét.
Viasz szint süt a Nap,
jólét helyett szennybe harap.

Volt is – van is – nincs is múltunk
Vigasz sincs – csak mindig kárunk...

Szívemnek fáj a sötét

Szívemnek fáj a sötét.
A zugok homálya
a szegények törékeny fája
bennem sír, zokog.
Semmi sem változott.
Állig ér a sötét.

Semmi sem változott.
Jönnek, mennek évszázadok.
Önös az érdek. – Hamis zarándokok
arcunkat lesik – lelkünket veszik.
Az árnyékok sikolyában
éjszakázik a csönd...

Kiváltságos szabály

Árva kezek – szomjas szemek
Fogadnak be szegényeket
Mert őket nem illet
Semmisem, semmisem...

Hol nyomor a szolga
Vigyázban állni a dolga
De őt nem illet
Semmisem, semmisem...

Kiváltságos szabály
A nyomor dolga – hogy vár
Szava nincs – őt nem illet
Semmisem, semmisem...

Komor lett a világ

Komor lett a világ – álnok és komor,
kipusztult belőle az „égő csipkebokor”.

Álnok a világ – sötét és léha
sorsoktól súlyos batyuját vonszolja.

Valószerűtlen a fény is estelente.
Vad éjszakánként gyökeret temetve
sírnak, sóhajtoznak a maradék fák.

Száraz lombjuk sötét, fázósan hideg,
nem vidítja őket közelgő kikelet.

A Föld is fáradt, rosszkedvű, beteg,
jobb híján a széllel ördögszekereket kerget.
Komor lett a világ – álnok és komor...

Vér, könny, halál...

Egy vihar kísérte napomon,
Radnóti verseit olvasom.
Keményen kopognak a szavak,
lépteik szerteszét ágaznak.

Vér, könny, halál. – Elgondolkodom
a koron, melyben a költő élt egykoron,
mikor vad gyűlölet sötétlett
a szívekben és a horizonton...

A koron, melyben a költő élt egykoron?
Mi változott e földkorongon?
Az ember, mint öldöklő állat
ma is gyártja a bombákat.

Ma is ember embernek ordasa.
Folytonos a diktátorok sora.
Ma is hit gyaláz – aláz embert,
ad hitelt hitetleneknek.

Menekülnek a kirekesztettek,
hurcolják magukkal a „keresztet”.
Talpuk alatt idegen föld reszket,
ma sem tudják, hogy hová érkeznek...

Nem menekülhetünk

Isa – por – és – hamu
Voltunk – vagyunk – leszünk
Nem menekülhetünk
Szükség a szegénység
Míg fél úton leledzünk
Míg álharccal – álarccal
Jó tehetségtelen
Jövel szemérmetlen
Míg globális „morális”
Tiltótűz esélyt űz
Fondorlatos biznisz
Show-ja erkölcs sója
Míg kétes fű-szerek
Csábító ész-szerek
Minden – ki – eladó
Fogható – kapható
Ember – szerv – terv – bolygó
Holló a hollónak
Vájjá bár a szemét
Gyűl, gyűl dicsőn körénk
Az a sok-sok szemét
Isa – por – és – hamu
Voltunk – vagyunk – leszünk
Nem menekülhetünk
Várnak ránk az aklok
Átszögelt korpuszok...

Harsogva rág a közöny

Túl a dúlt napokon
Túl a szirénákon
Túl barikádokon
Túl parancsokon
Túl nyomvonalakon
Túl rendeleteken
Túl lopott berkeken
Túl has-törvényeken
Túl hazug pénzekén
Túl állam-vizeken
Túl az üvöltőkön
Túl a tömjénfüstön
Túl nézve szenvedőkön
Harsogva rág a közöny...

Állatkertben

Nézzük – csak nézzük a majmot
Ő is néz – és minket majmol
Szájával szélesen grimaszol
Pofáján ezer ránc táncol
Szemének szomorú prizmája
Szikrákat szór rácson túlra

A rácson túlra - hol az ember
A mai zombi – a hólyag
Magát – ősök – őset bámulja
Őset? – A vad dzsungel hőset?
Hol még terem a majomkenyérfa
S szabad majmok víg hada
Egybeforrva lakmároz rajta

De itt a rácson kívül
Az ember vert rácson belül
Nincs semmi semmi szabadság
Semmi mi egybeforrottság
Csak az önző szabatosság

Csak nézzük – nézzük a majmot
Ő is néz, tekintete minket gúnyol
Szájával szélesen grimaszol
Pofáján ezer ránc táncol
Rabsága rabságunk a rácshoz láncol...

Szájzár...

Szájzár...

Szemgödrökben enyészik a harag

Nem törhetnek elő a szavak

Remeteként várnak, hallgatnak...

Szájzár...

A valami a semmibe fullad

A szóvirágok elhervadnak

Az igazság tükörcserép marad...

A csönd gondolatokat szül

A csönd gondolatokat szül
A gondolat hanggá szelídül
A hang szavakká testesül
S amint a szó kibontja lombját
S szerteszórja szirmát
Mint a hegy a zubogó forrást
Mi csobogó patakkal egyesül
A sok kimondott szó – beszédessé lényegül

Vagyunk

Vagyunk.
Komposztált az agyunk.
Gének harca vagyunk.
Mozog kezünk, lábunk.
Gondolkodunk.
Jó esetben...
Vagyunk.
Eszünk, alszunk.
Anyagcsere vagyunk.
Vagyunk.
Megyünk, megérkezünk.
De hová?

Meddig még?

Szolgaságunk már ezer éve tart
s még mindig szunnyad az akarat.
Lomhaságunkra nincs magyarázat.

Még mindig elég, ami megmarad.
Elfogadjuk mi csupasz kórón terem,
de azt se vetjük meg, mi becstelen.

Habzsolva él eszes, esztelen.
Árnyékukban a sok reménytelen
kiknek az örömfény is fénytelen.

Meddig még?

Állat-mese

Megállt a patkány az útszélén
Ácsorgott ácsorgott ott szürkén

Arra ment egy csapat róka
S patkányban már járt az óra
Lengett esze mutatója

Addig, addig ketyegett – míg
Felfigyelt a csapat róka – ez már móka!
S felkérték a szürke patkányt
Indítsanak együtt kampányt

Hogy a hatás nagyobb legyen
Az állatsereg mindent bevegjen
Ravasz módra szólt a nóta
Egekig szállt a mondóka
Tejelt is sok hóka-bóka

Dicsőségből sem volt hiány
Híres lett a szürke patkány!

Repül a cápa!

*„Arra az istenek is, meg az emberek
is haragusznak, kit soha nem látnak
dolgozni, akár a heréket, kik csak a
dolgos méhek munkáján csemegézve
élősködnek.”*

Hésziadosz

„A nehéz munkának lészen gyümölcse”
Írta egy ósdi világ bölcse,
ki mellett jócskán elhaladt
a világ fennkölt erkölce...

Repül a cápa!
Repül a sült galamb a szájba!
A sarkig kitátott here-szájba!
A nehéz munkát megcáfolva

adatik nekik sok – s még több.
A pénz is csak odagörög
abba a bukszába – ahol
nem úszik – hanem repül a cápa!

*A huszonegyedik század
margójára*

A huszonegyedik század margójára

*A háború az észnek nem ad jogot
csak a haragnak és a gyűlöletnek
mi mindent felemészt!*

R. P.

Vérrel itatott földekről
Menekülő emberi lények
Roncsolt – izzó sugarú szemek
Néznek a századokon átcsapó
Örök-tűz emlékezetébe

Agyukban színüket vesztett
Érvek – velejében lefojtott
Harangok konganak
A márvány-hideglelés
Űzi az időt – Nincs visszatérés

Alázva eszik a könyör-kenyeret
S mint fészkeikből elűzött
Óriás madársereg – víjjogva
Keresik a menedéket!

Szögek a fogak

Szögek a fogak...
Kezek lábak nyakak,
Tépett inak
Jövőt vesztett szemek
Vakablakból tekintenek

Bűnös szél süvít
Egymásba nyílnak
A végső percek
Hullámtöréstől
Sercegnek gerincek

Szelet hazudik a huzat
A holnap is megtagad
Lopott rend-árnyékunkat
Véresre marja a tudat
Szögek a fogak...

Szögek a fogak...
A múlt ütve-fúrva
Lövi vágját igaznak
Parolát nyújtva a gaznak
Szögek a fogak...

A „küldetés” csonkított héján
Irgalmatlanul visszahull
Mint a szó mint az akarat
S csak az imákkal aládúcolt
Borongó Ég marad...

Volt egy Európa?

Volt egy Európa.
Ős-állandóság. Kiváltság,
míg rá nem tört a kilátástalanság.
Fényt várt – ám sötétség gyötört.
Embertelenség, kapzsiság, gonoszság.

Volt egy Európa.
Keveredett vérrel, szennyel,
idegen hittel, hitetlenséggel.
Tűrt barbár béketűréssel.
Intézte sorsát semmittevéssel.

Volt egy Európa.
Földrésznyi préda.
Élt, halt – de mi végre?
Idegen hittel lett vége?

Vágtat az élet

Vágtat az élet,
üli a nyerget.
Övében dárda,
hol
Örömbe mártva,
hol
Megalkuvásba,
hol
Szégyen szurkába.
Napfény a szeretője,
Holdfény a temetője,
Isten a teremtője,
Lelkek megmentője?

Új szelek lengnek

Új szelek lengnek.
Vadi-új szlengek
ostorozzák az Eget.

Buli van!
Semmi sem elég!

Tetovált szívű nemzedék
a szabatosság hevében ég.

Éj, nap meg nem áll,
osztódnak a kegyek...

Korpusz lábánál a fűbordákon
élő szeméthegek.

Óriás, törpe mind kiválasztott.
Belőtt kerge diktál iramot.

Fönt is, lent is – új szelek
lengnek. – Vadi-új szlengek
ostorozzák a szégyenkező Eget...

Vigyázzátok e múltó világot!

Nap tükrös-szelíd jósága,
Hold halovány sugara,
hunyorító, tűnő csillagok,
vigyázzátok e múltó világot,
síkok metszőpontján
e bűnös, alantas jószágot.

Segítsetek, hogy sötét vizek
könnyed forrássá legyenek,
gyilkos parancsok szüneteljenek,
hogy elhallgatott panaszok
köd-hamvukból feltörhessenek,
tengődő árnyak fényre léphessenek

s mocsok nélküli méltó
emberi életet élhessenek.
Vigyázzátok e múltó világot,
te Nap, te Hold, ti tűnődő csillagok,
mert Égen s Földön
most is tűz ropog...

Ha rosszul sáfárkodunk...

Bandaháborúk
Élezik-feszítik
Tört utak mélyedéseit
Működik
Ökölharc
Bábu-arc
Vicsorgás
Acsargás
Győztes
Vesztes
Intrikák
Fújják
Harsogják
Fosztják sorsunk
Földönfutó magányunk
S ha nem vigyázunk
Ha rosszul sáfárkodunk
Bekebeleznek
A nárcisztikus
Bandaháborúk...

Rohanó idő árnyékában

Rohanó idő árnyékában
Túl a homályban vakoskodó
Ablakokon – ólmos határokon
Hol vér-rabló – mint hős vitéz kiáll
S a dög fölött örömtáncot jár
Tanyát ver a gonosz-imádás
S nem ér el a simogatás.

Repülők zaja hörgéssé révül
S a prófécia beteljesül...

Öntudatot kellene vetni – aratni!

Sárkányvért szürcsöl a század,
csaholása izzadt kárhozat.
Förtelmet, komorságot üzen,
indulatot, sötétlő vágyakat,
érintéstől reszkető vállakat.

Sárkányvért szürcsöl a század,
tüzet lövellnek a nyitott szájak.
Az ember önmagát feszíti keresztre,
mint mindig – magától megkeseredve
szükségszerűen tekint szenvedésére.

Öntudatot kellene vetni-aratni!
Felismerni, számon kérni – tudjuk,
félelem bérén él a világ...
Egy század sem ölelt keblére
Öntudatos, fellázadt szolgát. – Mégis

öntudatot kellene vetni-aratni,
mielőtt szellemünk sóhajtása
elhalkul – mielőtt az emberiség
elnémul, s hűlt helye lesz hamunknak
e csillagporos imbolygó rostélyon...

Meg kellene óvni a bárányokat...

Meg kellene óvni a bárányokat
a csordákban csaholó sakálaktól!

Meg kellene óvni önmaguktól,
ösztönüktől – hamis kolompszótól.

Emlékezni kellene elmúlt évekre,
vörös-aszály sújtotta meddő időkre.

Meg kellene óvni a bárányokat...
Irtani kellene a kullancsokat,
döglégy és egyéb veszélyes lárvákat,
gyapjas bundákban leső vérszívó bolhákat.

Meg kellene óvni a bárányokat...

Nincsen határ

Kék Ég – kék víz
Kék jég – kék kvíz
Zöld fű – zöld fa
Zöld már
A tág határ:
Szabad a tánc
Napi – románc
Szabad – rablás
Pénz – habzsolás
Szabad – módra
Jár az óra
Szabad szóra
Szól a nóta
Kék Ég – kék víz
Kék jég – kék kvíz
Zöld fű – zöld fa
Zöld ma a láthatár:
Szabad – látni
Venni – adni
Szabad – menni
Vissza – jönni
Szabad kérni
És nem kapni
Szabad éhet
Koppon hagyni
Szabad vagy hát
Mint a madár
Bármit tehetsz
Nincsen határ...

Üres, tátongó semmi...

Üres erő szövö, kártolja a szelet...
Üres látomás feszít ablakkeretet.
Üres, tátongó semmi foszt ki lelkeket.
Emberi iga von egó-szekereket.

Izzik a harag, sisteregnek a bombák,
új életre kelnek a katakombák.
Századok jajgatva hevernek a porban
s nem tudni, mi az, mi még hátra van...

Uram! Nyisd meg a tisztesség békés
zuhatagát, hogy megfürödhessen
a sarat hányt elmocskolódott világ!
Szennyét eméssze múlt s nyíljon rajta virág...

Az igazság...

Az igazság szükségszerű
Kis szikrából lesz mély-tüzű
Mely feléget minden szennyet
Hamis lelkiismeretet
Nem kímélve senkit – semmit
Hazugságra hálót terít.

Száműz – tisztít történelmet
Egyszer ismét megtörténhet
A Prométheusz-monda
Újra megelevenedhet
Az ember feltalálhatja
Sok szikrából a nagy tüzet...

Villog a vörös

Villog a vörös.
Út, út, út.

Mély sötét az éj,
mint ásott kút.

Áldozatra váró
veszély lapul benne.

Áporodott a horizont öle.
Fekete.

És villog a vörös.
Út, út, út.

Távolba költözött múlt
feszít emlékeket.

Csigolya recseg...
És villog a vörös.

Csigavér, csak csigavér!

Világunk egy csatatér,
a produkció mindent megér!
Bomba szabja, szabdalja,
hiteltelen hitelét adja.

Világunk egy csatatér,
pénzért ömlik a piros vér.
Keresztényre egyéb hitek,
dúlt szemű kísértetek.

Világunk egy csatatér,
szemfényvesztő nézőtér!
Ripacsok viszik a pálmát,
kóklerek keverik a kártyát.

Világunk egy csatatér.
Csigavér, csak csigavér...
A produkció mindent megér,
kinek jut pénz, szőlő és lágy kenyér!

Óriás talpak alatt

Óriás talpak alatt
Megannyi kérges köznap
Szövi álmos viszonyát
Ott – hol csak hazugság
Bontja tévesztő szirmát
S reményt hátra hagyva
Bizakodva megy tovább.

Óriás talpak alatt
Vacog a felszín – a Lét
Alant silány gyötrelem
S a mélyén sötétlő verem.

Óriás talpak alatt
A barát sem egy velem
Csak közös ismerős
Csak szimpla ismerős...

Óriás talpak alatt
Vas-hajnalból a lakat
Nincsenek mesterek
Nincs – kik segítsenek
Nincs – ki feláldozza magát
Míg járja a világ
A bűnös orgiát...

Egy epizód...

Mint éber utazó e földön éppen „gazdag-honban” lépegettem csodálkozó szemem terelgettem a tájon a civilizált világon házak kertek alkotta varázson e tavaszi szeles délutánon pillantásomat felejtettem egy kertben száradó ruhákon a szélben szálló csattogó színes forgatagon a látvány és az illat megfogott az úton a lábam leblokkolt s csak néztem – néztem a tavaszi pázsitot s szívtam a ruhákból áradó illatot észre sem véve hogy egy „glóriás” asszonyosság a kertbe kilépve engem szidott semmi a szó hogy szidott már-már vicsorgott szeme gyűlölettől izzott hogy „gazdagul” mi mindent rám zúdított azt hitte nem értem mert kommunista-honból jött egyszerű kinézetem talán sötétséget mutatott neki lényeg hogy zuhogtak rám a pöffeszkedő jólétnek szavai: – szeretnéd mi szeretnél itt lakni mi lopni akarsz mi tetszik a tiszta ruha mi te koszos fajta satöbbi-satöbbi és vicsorgott a maga módján mutatva be a civilizált világot akkor még „Európán” kívül csak álltam döbbenten hallgattam leltárt vontam hisz tudtam a fal mögül szabadult társukat is sötétként becézik mondják rájuk – talán mert nem egyezett a márkájuk s nem nőtt túl fejükön a „glóriájuk” nem vonzott már a civilizált illat az égre néztem: – rézsútosan sütött rám a nap...

Afrikai látkép

Tikkasztó, kínzó a hőség.
Az Égbolt izzó szürkés-kék.
Vakítóan fehér a Nap.
A mennybolt foltos kárpitján
úgy folyik szét, mint folyondár.

Este van. Pihen a város.
Ember is, állat is álmos.
Az árnyék-hajlékok, bódék,
a földhöz lapuló sufnik
bádoggal alvó
századokra mért „momentó”.

Idő zörren, mint holmi zár,
holt-terekből el – vissza – jár...
Hosszúnyakú harangtorony,
mint toldás a rongyos gúnyán
meredezik a lég útján,
végtelen illúziók valóságán...

Ez Afrika – Fekete Afrika

Fekete szerelmek pluméria illata...
Buja erdők, fojtó liánok birodalma.
Ez Afrika – Fekete Afrika.

Fekete szemek, mint riadt állatok,
örökös lesben álló riadt kis állatok,
ez Afrika – Fekete Afrika.

Pókháló-arcok ezeregy ráncból a
mából – korbácsolt tegnapokból.
Ez Afrika – Fekete Afrika.

Olyan mozdulatlan, olyan lomha,
mintha örökkévalóságba kövült volna.
Ez Afrika – Fekete Afrika.

Néma és lomha, lomha és néma.
Az Ég is, mintha keservet folytatna.
Ez Afrika – Fekete Afrika.

Mozdulata is lusta, tétova,
az időnek itt nincs szava.
Ez Afrika – Fekete Afrika.

Szívszorongató

Szívszorongató alkonyok,
savas, zöldes ízű reggelek,
buja rothadás – lappangó láz...

Szétomló gyümölcscsafatokon
vörös lepkék, zöld lepkék, kékek.
Szépek. Groteszk kísértetek.

Mindent szúnyog, légyfelhő borít,
és mint a marakodó hiénák
nyüzsögnek a koncokon a hangyák.

Kunyhó előtt kuporgó ember.
Fekete Afrika szülötte,
túlvilági a csönd körötte...

Afrikai tornádó

A levegő meg sem rezzen, levél sem.
A fák inas ágaikat megfeszítve
várják a romboló nászt, a tornádót.

És a mennydörgés iszonyatos szél-szekere
végigdördül a sötétbe bújt Égbolton.
A természet hirtelen dührohama,
az éter jajongva dübörgő haragja,
tomp kiáltást hagyva maga után
félelmet hint az elnémult madarakra.
S a vad dördülés, mintha csapot nyitna
a zúgva ereszkedő óriás cseppeknek...
Átláthatatlan az Égből lógó függöny,
a lezúduló, morajló vízözön...

Vége. S a hirtelen beálló csöndbe,
a fák lelkébe a villám visszfénye
gyökeret verve üzen jajt és űrt...

Afrika veszte...

Mint rég kihunyt meteor
a kiszáradt föld lehelete
a mába nyomul, fül...
A résekből perzsel a nyomor,
a tam-tam dob már ritkán szól...

A varázslók már nem értenek
az Ég szavaiból!

Az éhező kontinens fekete
gyémánt tekintete – lassan,
lassan utolsót huny,
s a menekvés csontváz-nyomain
özönlő áradat Európába indul...

Tartalom

IMA ÉRTÜNK, MAGYAROKÉRT

Ima értünk, magyarokért	7
Egyszer én is hazatalálok	8
Szeretnék hinni, Uram!	9
Öregszem	10
Adj erőt!	11
Már semmiben sem vagyok biztos... ..	12
Magyar Korpusz	13
Könnyem, mint folyó... ..	14
Lemorzsol az idő	15
Az én Pusztám	16
A példaképhez	17
Én csak úgy... ..	18
A hajnalból jöttem	19
Fáznak a teleim	20
Színekben élve... ..	21
Várom – hogy virradjon!	22
Áldás lebeg, vibrál... ..	23
Embernek születtem	24
Mosolyokat varázsolnék!	25
Honvágy (2009)	26

MINTHA MÁR...

Mintha már... ..	29
Keresem magamat	30
Nem kímélt sorsom agyon	31
Látva – látom	32
Csak késhegynyi már az idő!	33
Elmúlt karácsonyi hajnalok	34
A Hold könnyei peregnék... ..	35
Fohász	36
Kár már vezekelni	37

Bőröndöm teli	38
Vöröset vérzik a múlt idő... ..	39
Mint a búzakéve	40
A katica hét pettye	41
Téli Duna	42
Vagyok, aki vagyok	43
Az ősz köde	44
Holdharmatban – Napfényporban	45
Újra itt a tavasz	46
Nincsenek nagyra törő álmaim	47
Áldásosztón	48
Gyermekemnek	49
Tavasz	50
Kötelet font körém az idő	51
Sokkarú szörnyeteg	52
Ülök a Duna-parton	53
Elsárgult a nyár	54
Uram! Adj vidám órákat!	55
Szülőföldem	56
Csak káprázat	57
Igazi purgatórium	58
Helyzetkép	59

TE CSAK DALOLJ!

Te csak dalolj!	63
Ki szüli meg a gyermeket?	64
Csak telik nap, nap után... ..	65
Prédák	66
Volt – van – nincs	67
Szívemnek fáj a sötét	68
Kiváltságos szabály	69
Komor lett a világ	70
Vér, könny, halál... ..	71
Nem menekülhetünk	72
Harsogva rág a közöny	73

Állatkertben	74
Szájzár... ..	75
A csönd gondolatokat szül	76
Vagyunk	77
Meddig még?	78
Állat-mese	79
Repül a cápa!	80

A HUSZONEGYEDIK SZÁZAD MARGÓJÁRA

A huszonegyedik század margójára	83
Szögek a fogak	84
Volt egy Európa?	85
Vágtat az élet	86
Új szelek lengnek	87
Vigyázzátok e múltó világot!	88
Ha rosszul sáfarkodunk... ..	89
Rohanó idő árnyékában	90
Öntudatot kellene vetni – aratni!	91
Meg kellene óvni a bárányokat... ..	92
Nincsen határ	93
Üres, tátongó semmi... ..	94
Az igazság... ..	95
Villog a vörös	96
Csigavér, csak csigavér!	97
Óriás talpak alatt	98
Egy epizód... ..	99
Afrikai látkép	100
Ez Afrika – Fekete Afrika	101
Szívszorongató	102
Afrikai tornádó	103
Afrika veszte... ..	104

Rentsch Piroska 1950-ben született Püspökladányban.
Közel húsz évig élt Németországban,
néhány esztendeje hazatelepült, jelenleg Budapesten él.
A Magyar Írószövetség tagja.

MEGJELENT KÖTETEI

ÉS TE KI VAGY? – mese, 1996

ÉLETET BÍZOK RÁD! VÁLLALOD-E?

– Nevelés a horoszkóp segítségével – 1996

EIN LEBEN WIRD DIR ANVERTAUT! NIMMST DU

ES AN? – Für junge Eltern – zsebkönyv, 1999

A VILÁG VÉGÉN – regény, 2001

ÉRINTENI AZ EGET – versek, 2001

SZELÍD ÉG ALATT – regény, 2006

SZERETET KOLDUSA – versek, 2006

SATU – versek, 2007

KISTEKERI-NAGYTEKERI – mese, 2007

HÁROM HÓNAP LETÖLTENDŐ – regény, 2009

ÁRNYAK ÉS SZERELMEK – versek, 2009

ADNI SZERETNÉK – válogatott versek, 2013

A CSEND SZÍNEI – versek, 2015

A HUNGAROVOK KIADÓ AJÁNLATA

Aknay Tibor: LÉTIRAT (versek)

Alföldy Jenő: A HÍVÓ HANG. Bevezetés Tornai József világába (tanulmányok)

Babits Mihály: AUTOBIOGRÁFIÁK (szerk. Téglás János)

Ballai László: MEGFELELT A NAPNAK (regény)

Baranyi Ferenc: NYÁREGYHÁZA, HASONLÍTOK
RÁD MÉG ÉN? Emlékidzés apámmal és fiammal

Bárány László: MOST, A RÉGI SZÉP IDŐKBEN
(novellák)

Czető Bernát László: MESÉK A TÚLOLDALRÓL
– 13 novella (Gyulai Líviusz rajzaival)

Czigány György: GYŐRI TE DEUM. Diárium

Cs. Varga István: LÁTÓKÖR. Esszék, műelemzések

Diószegi Szabó Pál: MINTHA AZ IDŐ IS TÜKÖRBE
NÉZNE (versek)

Farkas Gábor: TÁJ KONTÚR NÉLKÜL (versek)

H. Hadabás Ildikó: KINN A BÁRÁNY, BENN A
FARKAS...? (novellák)

Havas Judit: A VALÓSÁG ÉS ÁLOM HATÁRÁN
– JÉKELY ZOLTÁN RÓL (tanulmányok)

Jóna Dávid: JÓFÉLE CSÖND (versek)

Kaiser László: VÁNDOROK, VÉREBEK, ANGyalok
Válogatott és új versek

Kenyeres Zoltán: ADY (tanulmányok)

Kiss Irén: A BOLDOGASSZONY KERTJE (versek)

Koch Imre: AZ ISTEN ÁLARCOSBÁLJA (versek)

Ködöböcz Gábor: KÖLTŐK, VERSEK, ERŐTEREK.

Válogatott és új esszék, tanulmányok

Lajtos Nóra: A SZERZŐBE OLTOTT TISZTELET
JOGÁN. Tanulmányok, kritikák, recenziók

Lipcsei Márta: GOETHE ÉS A PILLANGÓHATÁS
(dráma)

Lukáts János: SZERELMEM, KELET-BERLIN

Oláh András: VISSZAFELÉ (válogatott versek)

Pomogáts Béla: KIHÍVÁSOK (tanulmányok)

Rónay László: KÖZELÍTÉSEK SZABÓ DEZSŐHÖZ
(tanulmányok)

Rónay Tamás: „HALLÓ, ITT FERENC PÁPA!”

Sárhelyi Erika: BETÖLTETLEN TEREK (versek)

Somos Béla: TORONYIRÁNT. Templomok Pesten és
Budán

Sumonyi Zoltán: HALOTTAK, S AKIK MÉG HALUNK
(versek)

Széplaki György: LÁNCÖLTÉS. Egy család évszázada
(regény)

Szigeti Lajos: ERŐVONALAK. Válogatott versek

Sz. Tóth Gyula: TANÁRI NOTESZ 13. Fénylesen
(jegyzetek)

Téglás János: NÉMA INTERJÚK BABITS MIHÁLYAL
(tanulmányok)

Tusnády László: CSONTVÁRY ZARÁNDOKLATA
(eposz magyar–olasz nyelven)

Török Nándor: HANGOK SZÜRKÜLETBEN (versek)

Veszelka Attila: NYÁRUTÓK A TUILERIÁK
KERJÉBEN (versek)

Rentsch Piroska hetedik verskötete a *Magyar Korpusz* magaslati pontján mutatják ezt az érzékeny, az igaz emberi értékért perelő költészetet, amelyben a szülőföld és magyarság szeretete kapcsolódik egybe a versén küzdelmes helyzetértékelésével. E küzdelem magyarázata, hogy a költőnő húsz évig Németországban élt, s mint ez műveiből (regényeiből is) kiolvasható, épp ez a helyzet készítette a gyerekkorból hozott élmények mélyebb átélésére. A magyarság az itt élők számára levegő. El kell menni az országból, hogy megértsük a magyar életérzést. Felismerjük a tradíciók harmóniát és derűt sugárzó erejét. Rentsch Piroska életrajzvetésében mindez szerves kapcsolatban van életének eseményeivel. A lényeg ezúttal is a sors és az idő elfogadásának bölcsen szemlélt megélése, amelyben a kereső én otthonra és harmóniára talál a létezésben.

Baán Tibor

1900 Ft

